

Jij bent mij in een andere gestalte

Geliefd mens,

Vorige week zag ik hem zomaar ineens in het echt: Jacob Derwig. Een acteur die in talloze series en films heeft gespeeld. Ik zette me over mijn verlegenheid heen en stapte op hem af. 'Mag ik u iets vertellen?' vroeg ik. Toen hij knikte dat dat mocht, vertelde ik hem over een voorbeeld dat hij ooit had gegeven. Hij vertelde in een podcast dat hij had geleerd altijd op zoek te gaan naar iets aantrekkelijks in de ander: bijvoorbeeld als je een liefdesscène moet spelen met iemand die je zelf nooit zou hebben uitgekozen. En dat hij eraan toegevoegd had: 'En je vindt het altijd...!' Ik zei hem dat het voorbeeld me al jaren inspireert en dat ik hem daarvoor graag wilde bedanken.

Ik hou deze manier van religieus kijken dicht bij me omdat het me veel te zeggen heeft. Omdat je, als je daar moeite voor wilt doen, altijd iets bijzonders in de ander kunt zien. En dat er altijd gelijke gronden te vinden zijn waarop je je kunt afstemmen. In plaats van de verschillen op te zoeken en misschien zelfs uit te vergroten, zoek je net zo lang in de ander naar iets wat je hart herkent.

Misschien kent u het gezegde wel dat je nooit iemand moet veroordelen voordat je een mijl in zijn schoenen hebt gelopen. En Jezus geeft in de Bergrede de raad om, als iemand je vraagt één mijl met hem af te leggen, er twee mee te gaan. De schoenen zijn een metafoor voor het je werkelijk proberen te verplaatsen in de ander en daar de tijd voor nemen. Want:

Iets wat links is, kan ook rechts zijn.

Iets wat open is, lijkt dicht.

En wat groot is, kan ook klein zijn.

Dat wat zwaar is, lijkt vaak licht.¹

Het gezegde gaat ook over het kiezen voor en ervaren van ongemak. Als ik 'jouw schoenen' aantrek, dan kijk ik niet alleen met een afstandje naar jou, maar ik leef me in hoe het is om jouw lasten, jouw karakter en jouw geschiedenis te dragen. 'Lopen' betekent kiezen voor vertragen waardoor ik meer aandacht kan geven aan wat zich aandient en het zo beter kan doorvoelen. Terwijl ik in jouw schoenen loop, wil ik niet snel oordelen of naar een oplossing zoeken. Ik verduur tijdens het dragen van jouw schoenen dat ik het misschien wel heel lastig vind om je goed te begrijpen. En in plaats van ze daarom snel weer uit te doen, ontvouwen zich gaandeweg misschien ook nieuwe inzichten over jou en daarmee tegelijkertijd ook over mezelf.

Zo kan het 'jij bent mij in een andere gestalte' een nieuwe diepte krijgen. Zeker als ik die moeite steeds weer wil nemen voor allerlei verschillende mensen en in andere situaties. En misschien lukt het dan ook wel om die ene mijl te verruimen naar iets wat daarvoor nog ongedacht was en waarvan je nu de mogelijkheid voelt om er ruimhartig en zachtmoedig in te zijn.

*Wanneer het besef aanvaard wordt
dat zelfs tussen de meest nabije mensen
oneindige afstanden blijven bestaan,
kan een prachtig samenleven
naast elkaar ontstaan*

*Als zij erin slagen
de afstanden tussen hen lief te hebben
wordt het mogelijk
dat ieder de ander
als één geheel
en tegen een wijde hemel ziet.
Ik beschouw dit als de hoogste taak
van een band tussen twee mensen:
Dat ieder de eenzaamheid
van de ander behoedt.²*

Zo menszijn. Het heeft voor mij een diepe betekenis die geworteld is in het besef dat we elkaars tijd delen en dat we die tijd kunnen verrijken. Om ruimte te maken voor scheppingskracht waardoor we uit zelfbeslotenheid en eigen weten wordt opgetild en we ook elkaar kunnen optillen. Moge het zo zijn.

Met een hartelijke groet, graag uw zuster
Nanda Ziere

We gedenken hen die ons hierin zijn voorgegaan

¹ Kinderkoorlied 38, *Anders kijken*.

² Vrij naar het gedachtegoed van Rilke, oorsprong van deze vertaling onbekend.